

BLUE BERET

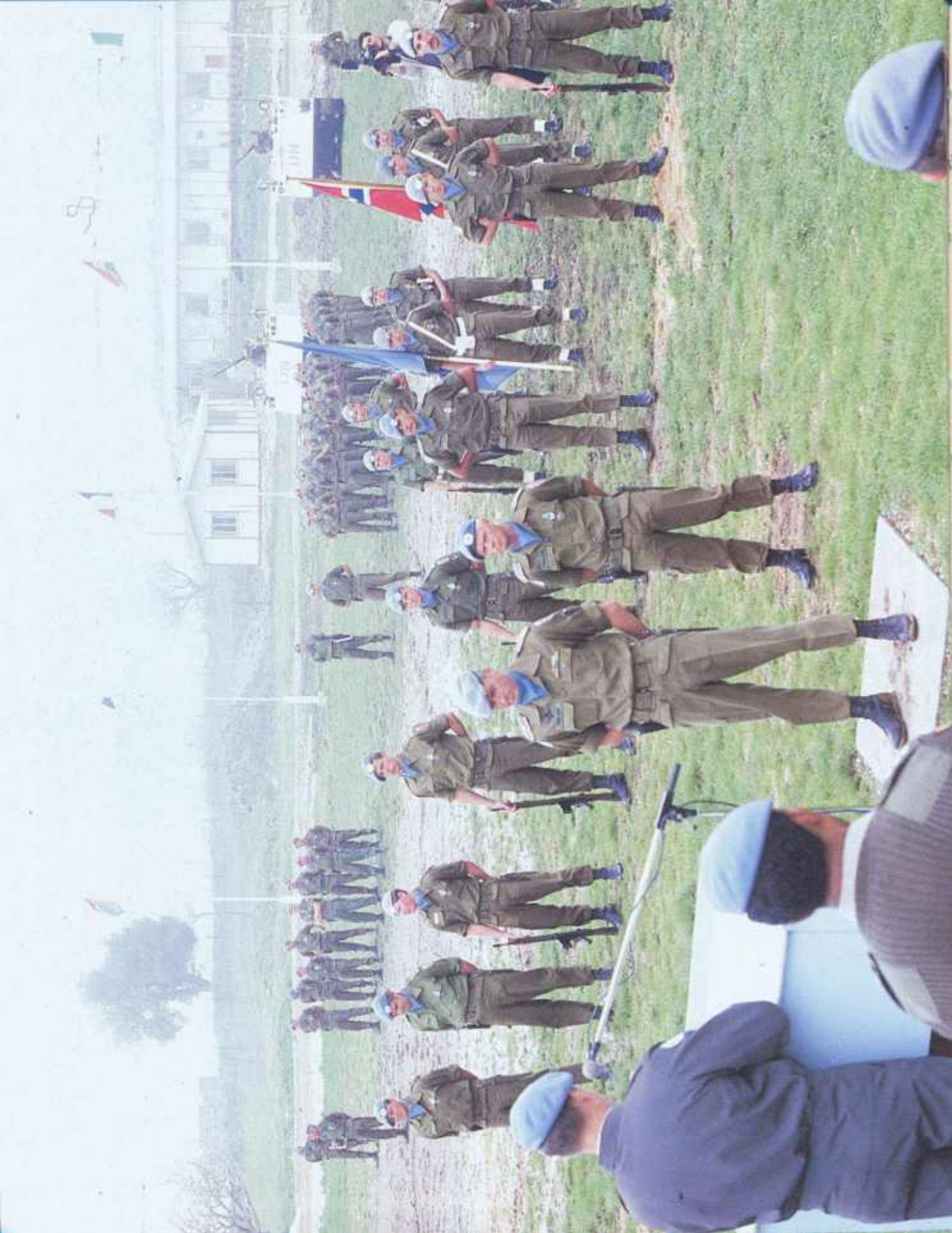
DEN NORSKE FN STYRKEN I LIBANON

KONTINGENT XX Nr. 5 — 1988

**IDRETTSSUKSESS I KP B
VETERANKOKK SER TILBAKE
AMBUSH-DEMONSTRASJON**

BLUE BERET

Organ for Den norske FN-styrken
i Libanon

Ansvarlig utgiver:
NORCO, Naqoura

Redaktør: PIO NORCO,
kaptein Rolf Kristiansen

Redaksjonssekretær: ass. PIO,
fenrik Dag Kessel

Adresse: PIO-seksjonen,
Feltpost 100, Den norske
FN-styrken,
0020 Oslo avg utland

Tlf.:
095 9724 825544 (fra Norge)
337402/391191 lj. 353/193

Opplag: ca. 2230

Utkommer 10-12 ganger i året

Lay-out: PIO/Samir A. Sader,
PAGI

Sats, repro og trykk:

PAGI, A. Hanna Bldg,
Lebanon Street, Achrafieh
East-Beirut
Tel: 335722/218511
P.O.B. 50221
Cable: Pagi
Telex: Pagi 44554 LE

Det gjøres oppmerksom på at inn-
sendte artikler, personlig signerte
artikler og synspunkter som kom-
mer til uttrykk i Blue Beret, ikke
nødvendigvis står for utgivers syn.

Omslagsbildene er i dette nummeret
tatt av PIO, kapt. Kristiansen, og
ass. PIO, fenrik Kessel.

*Så enkelt kan det gjøres. Major Olsen deler ut medaljer. Foran t.h.,
kaptein Bjørn Carlsen, leder av Chebaa-gruppen.*

(Foto: R. Kristiansen)

En annerledes medaljeparade

Medaljeparader er noe man som regel forbinder med lange for-
beredelser, innbudte gjester, oppstillinger, musikk og vaiende faner og
flagg. Men det er ikke alltid slik. Noen har en jobb som må gjøres –
og den må gå foran alt. Den som ikke har forstått det, har ikke
forstått det vesentlige ved den norske tilstedeværelsen i Libanon.
Desverre har vi eksempler som viser at det ikke alltid er mulig å få
gjennomført presserende oppgaver på grunn av f. eks. medaljeparader.
Det synes vi er uheldig. Vi har derfor gleden av å bringe denne lille
epistel om hvordan det kan gjøres.

Oppe i Chebaa var de operative gjøremål ikke forenlig med å delta
på Norbatts medaljeparade.

Sjef KpB, major Olsen, tok derfor turen til Chebaa noen dager
senere enn den store medaljeparaden fant sted i Norbatt. De som ikke
var på vakt ble stilt opp og dekorert med håndtrykk og stil. Det hele
var over på fem minutter....

Av kaptein Rolf Kristiansen

Sjef P1-tropp i Norbatt, løytnant Kleiv Grinden, kan sine saker. Her er han i ferd med å klargjøre til sprengning av clustere.

(Foto: R. Kristiansen)

Blant miner og "BLINDGJENGERE"

Av kaptein

Rolf

Kristiansen

Miner og "blindgjengere" — ueksploverte granater og bomber — det er lumske og uberegnelige saker. Noe av det farligste man gjør i Sør-Libanon er å undervurdere disse forholdene.

Dessuten er minerydding, desarmering eller sprengning av granater eller bomber både vanskelig og farlig. Det er det samme hvor godt man forsøker å gjøre jobben, sikker på om man har alt under kontroll blir man aldri.

Det finnes derfor utallige eksempler på tragedier som følge av at noen "trodde" at et område var sikkert. Ting som lander på bakken uten å eksplodere kan ligge slik i årevis og ikke være synlig før plutselig en dag. I Norge finner man stadig eksplosiver som er inntakte etter over 40 år i sjø eller på land! I Sør-Libanon har krigshandlingene "bare" pågått en ti års tid..... bare til ettertanke.

Man kan bruke avansert minesøkermateriell, men det kan hende at ekkoet blir dempet av steiner eller andre gjenstander. Regnvær og dyrking av mark kan føre til at minene eller granatene plutselig en dag ligger der. På et annet sted i dette blad står et intervju der det blir fortalt at etter å ha brukt en sti hver dag i fire måneder, er det plutselig 4-5 personer som går på miner akkurat på denne stien!

Derfor var PI-troppssjef Kleiv Grinden ganske klar i sine formuleringer da vi en solrik dag i mars skulle være med ut for å sprengne cluster (bomber/miner sluppet fra fly eller skutt med artilleri) og gamle artillerigranater. Til tross for at området vi skulle bevege oss i var dyrket i ti år, så er det alltid en mulighet for at "noe" plutselig ligger der — og da er det for sent.

— Hvis noen løper uti der og mister

beinet, så kommer jeg f..... ikke ut og henter'n!, ropte Grinden da noen var på vei ut i olivenlunden. Nei, minesøkeren måtte gå først og resten snorrett etter ham.

Det første oppdraget var et stykke ut av vei omtrent midtveis mellom 4-8 CP og Rachaiya. Teamet som gikk ut var fra PI-troppen: løytnant Grinden, minesøker Martinsen og Meyer som bar alt sprengstoff og merkemateriell. S-3, major Otnes fulgte også med og det samme gjorde troppssjef lt. Lydersen, Kp-sjef i B, major Olsen og undertegnede.

De to clusterminene vi var på jakt etter var ikke vanskelige å finne. Som vanlig hadde sivilbefolkningen markert funnstedet ved å legge mange småstener oppå en større sten. Jo da. Den ene lå lett synlig midt oppå en sten. Den andre lå gjemt under.

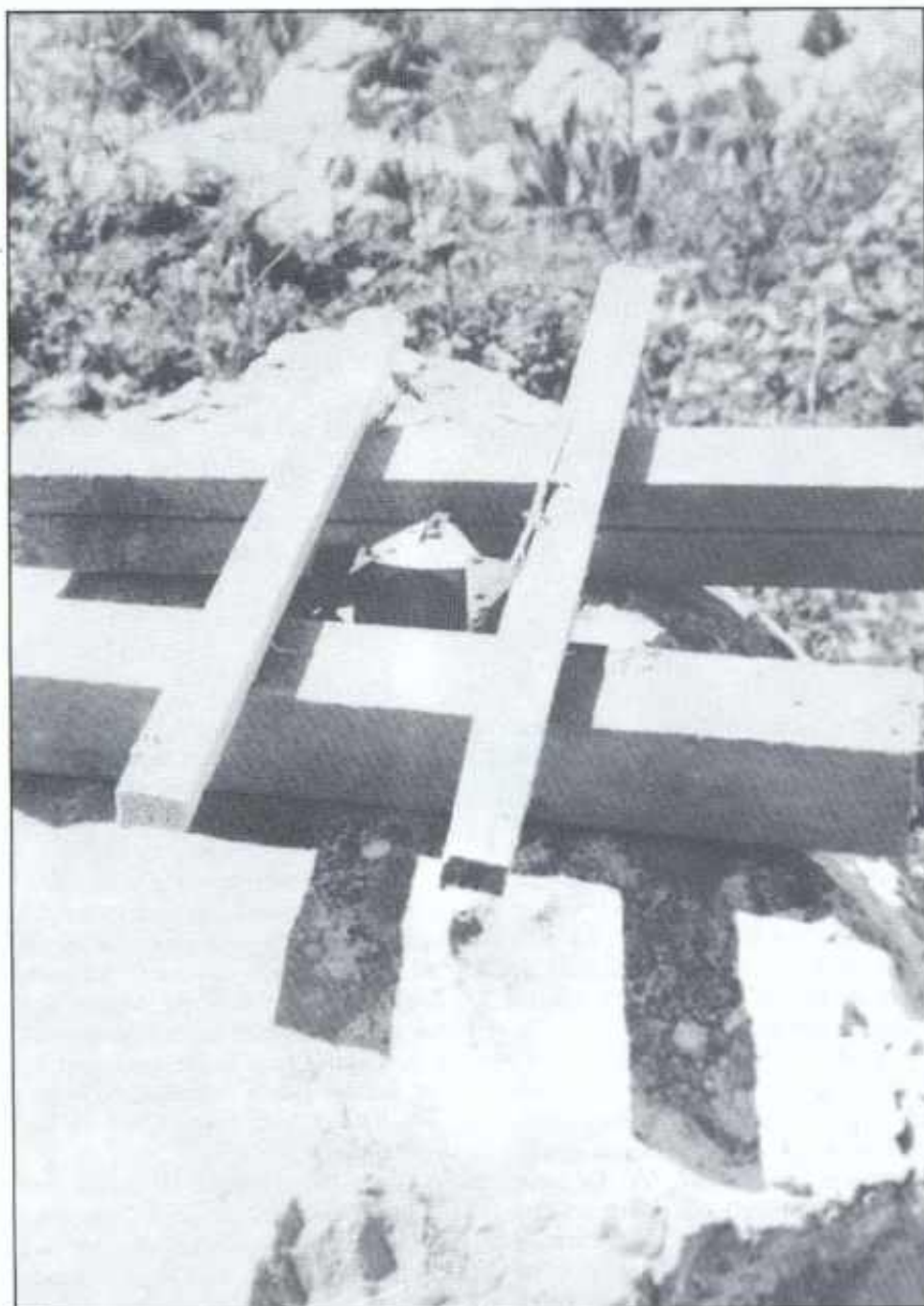
Løytnant Grinden ber dem som ikke

har noe å gjøre i nærheten om å trekke seg unna. Deretter legger han tometykke trepinner rundt clusteren på stenen. En kloss med sprengstoff (beslag av russisk fabrikat – ca. 300 gram pr. kloss) blir lagt oppå pinnene. Tjærelunte prøvebrennes, fenghette settes i. Slik gjøres med begge clusterene. Alt er klart. Alle må trekke ut. Grinden blir igjen. Det tradisjonelle "fyr her!" ropes av Grinden. Alle unnatt han er kommet seg i sikkerhet. Så kommer også han. Han kikker på

klokken. Sekundene tikker. Alle venter. Stillheten er øredøvende. Noen prøver seg med litt fleip. Så kommer den ene detonasjonen og røyken stiger til værs. Noen sekunder senere følger den andre. Ingen vits i å gå ned og sjekke. 300 gram sprengstoff gjør jobben grundig. Akkurat det er løytnant Grinden meget sikker på!

I nærheten, oppe på veien, står både lege og ambulanse klar. Denne dagen er det bataljonslegen, major Tor Jøranli som er med.

Her ligger clusteren - med nok sprengstoff og mange små splinter. Nok til å gjøre et menneske invalid. Trepinnene er lagt der for å plassere sprengstoffet oppå.

(Foto: R. Kristiansen)

Vi forflytter oss til neste oppdrag. Det er en 155 mm ueksplodert artillerigranat. Den ligger på grunt vann i en bekk. Vi kjører et lite stykke i oppkjørte spor etter en PPK. Den veier mange tonn så vi har nok grunn til å føle oss noenlunde trygge. Så er det ut, minesøker først. Vi går fortrinnsvis over dyrket mark. Mulighetene for å finne miner er minst der. Det nye minesøkermateriellet begynner å ule. Det sjekkes med prodd (lang, tynn stålpinne). Alle står dørgende stille. Ulykken i Blatt sitter uhyggelig fast i minnet. Ingen fare! Bare splinter. Vi går videre. Et par ganger til gjør vi holdt. Til slutt er vi ved bekken og plutselig får vi øye på granaten. Den ligger under 10 cm vann. Brannrøret er slått av. Det utelukker ethvert forsøk på å ta den opp på land. Lt. Grinden trer i aksjon i gjen. Først er det frem med plastsprengstoff. De fleste får en klump å "kna". Plastsprengstoffet lages til en stor "kake" som løytnant Lydersen plasserer så det dekker nesten hele granaten i lengderetningen. Deretter plasseres klosser med sprengstoff, fenghette og lunte oppå plastsprengstoffet. Nå er de vel fire kilo sprengstoff totalt oppå granaten. Grinden måler ut-ekstra lang tjærelunte denne gangen. Granaten inneholder ca. 10 kilo sprengstoff. Det jobber noen på et jorde i nærheten de blir varslet og svarer "Thank you!" En liten gjetergutt med en geiteflokk skjønner med en gang hva som er i ferd med å skje. Muligens har han også sett granaten i bekken. Gutten og flokken forsvinner oppover i lia. De fleste av oss trekker bort og tar dekning bak et steingjerde. Grinden roper "fyr her!" og major Otnes gjentar som et ekko: "Jalla bom-bom!" Hvilket betyr noe slikt som: "Gå vekk – her vil det eksplodere!"

Så kommer major Otnes og løytnant Grinden og legger seg ned ved siden av oss. Minuttene går. En søyle av vann, stein og jord reiser seg plutselig opp av bekketaret – 25-30 meter. Så kommer et enormt trykk og et øredøvende drønn. Det var det. Vi går forsiktig tilbake i vår merkede løype. Det gikk greit denne gangen. En påtagelig lettelse sprer seg i hele teamet. Men det er så uendelig mye igjen – og både løytnant Grinden og vi andre vet at faren er like stor neste gang.

Idrettssuksess i kp B: FRA SEIER TIL SEIER

Av fenrik Dag Kessel

At idrett er velferd, er de fleste enige i, men få driver det så langt som Frank Tveit fra tr 1/kp B. I kontigent XX har

han vunnet alle Norbatt — og UNIFIL-mesterskap han har deltatt i. Tveit var her også i Norbatt XII og

XIII, og hadde da ingen dårligere plassering enn 4. plass på de løpene han da deltok i.

— Man må være ganske motivert for å trene daglig når man tjenestegjør her i Libanon, sier Tveit. — Dusjforholdene er så som så, det er gjørmete veier i regntida, og det er ikke alltid like lett å få innpasset treningen med de vaktene vi har. Likevel er det lettere for meg å få fysisk overskudd til trening her enn i Norge. I det sivile er jeg forskalings-snekker, og med en slik jobb er det ikke lett å få overskudd nok til trening etter endt arbeidsdag. CP-tjenesten her derimot, er jo ikke så anstrengende, og det gjør det jo lettere å trene ofte.

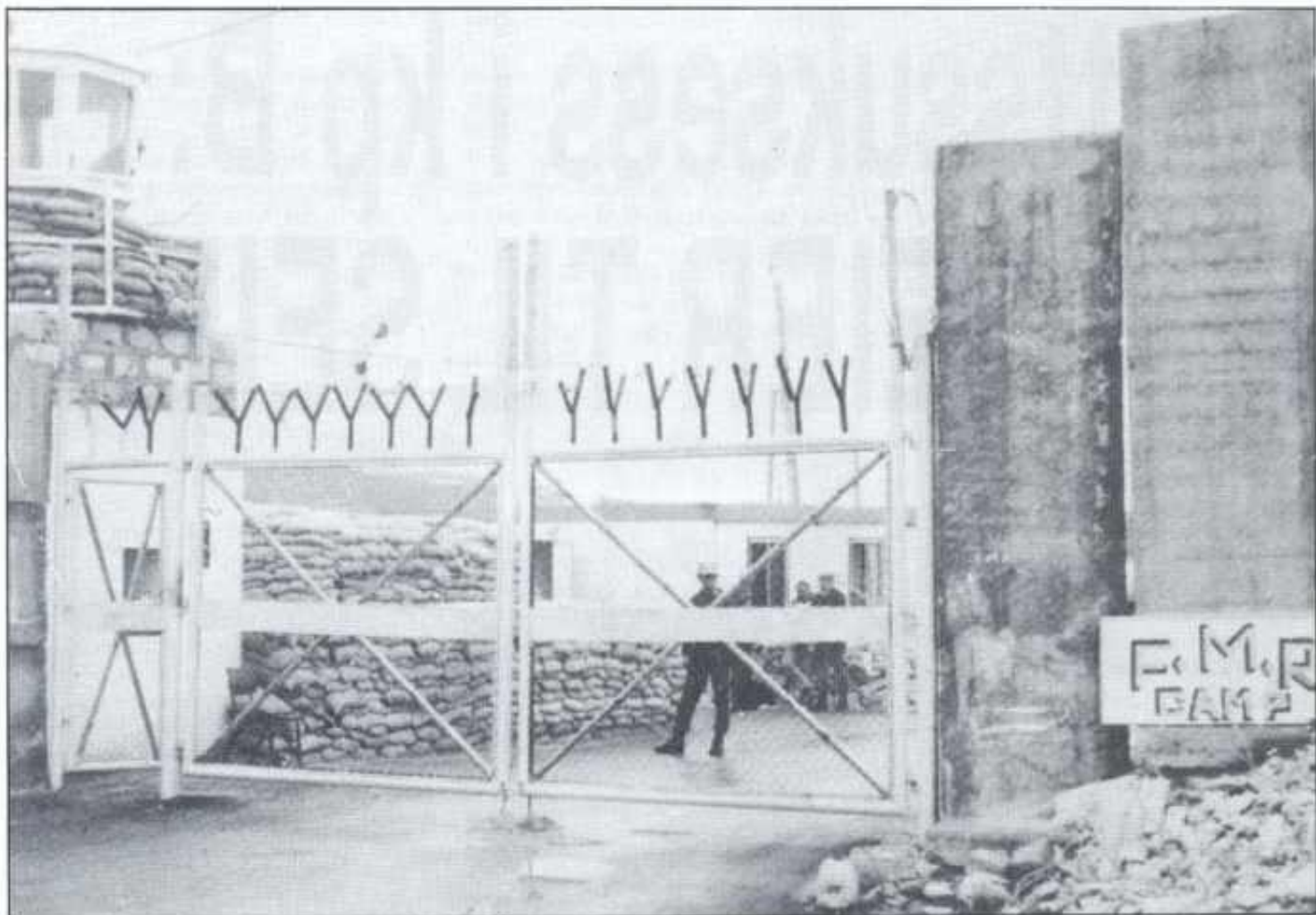
Tveit har vunnet BN-mesterskapet i landeveisløp mellom Kfar Hamam og Ebel es Saqi (12km) og to løp på henholdsvis 3 og 12km (Saqimyra og Falkehøyden rundt). I tillegg har han vunnet to UNIFIL-mesterskap; 10km og 19km minimaraton.

25-åringen fra Askøy kommune like utenfor Bergen har deltatt på en del bane — og gateløp de siste årene, men det var først etter forrige Libanon-opphold at han for alvor kom i gang med treningen. Han trives best på mellomdistanser, og har løpt 3000 meter på 8.45.

Tveit skal ikke ha rekap, og drar derfor tilbake Askøy og Ask IL i månedsskiftet mai/juni. — Suksessen her har gitt mersmak, og jeg kommer til å engasjere meg en del i idrettslaget. Det er jo litt synd at et anstrengende yrke med mange tunge løft stenger for de helt store plasseringer, men man kan jo ha like stor glede av idretten likevel, sier Tveit.

Fra seier til seier for Frank Tveit fra tr 1/Kp B. Hittil har han vunnet alle Norbatt-og UNIFIL-mesterskap han har deltatt i. (Foto: D. Kessel)

Porten inn til FMR levner ingen tvil om hvor man er.

(Foto: R. Kristiansen)

Av kaptein Rolf Kristiansen

Stor trivsel i FMR

I 1986 ble fem franske soldater drept i et voldsomt sammenstøt mellom FN-soldater og "armed elements", og et tyvetalls soldater ble såret. Episoden var alvorlig og viste samtidig klare svakheter ved FN-avdelingenes oppsetning og utrustning i alvorlige episoder av en viss størrelsesorden. Det ble derfor opprettet et slags "brannkorps" som skulle settes inn der FN-avdelinger var alvorlig truet. Dette er bakgrunnen for opprettelsen av Force Mobile Reserve (FMR).

Avdelingen skal bestå av ni befall og 175 korporaler og menige. De er oppsatt med i alt 17 kjøretøyer, derav en beltegående kommandovogn, 10 finsk-produserte "Sisu" hjulgående pansrede personellkjøretøyer og seks hjulgående, franskbygde Panhard pansrede personellkjøretøyer. Kjøretøyene er utstyrt med tunge mitraljøser og personellet har anti-panser kanoner (rekylfrie).

En del av denne avdelingen, som ligger ikke så langt fra byen Quana i Fjibatts område, har norsk personell. Det er i alt 31 mann (to befall), men skal egentlig være 34.

“Blue Beret” har snakket med to av disse guttene for å høre litt om hvorfor de havnet i denne tjenesten.

Menig Simonsen (24) kommer fra Mo i Rana. Opprinnelig er han murer, men i førstegangstjenesten ble han utdannet til lader på Leopard stridsvogn.

– Jeg var litt lei jobben. Hadde lyst til å oppleve noe annet – og slippe vinteren! sier Simonsen.

– Det var egentlig litt tilfeldig at jeg søkte, men jeg visste ikke at jeg skulle havne i FMR. En bakgrunn for at jeg søkte er nok at jeg har interesse for Forsvaret.

Simonsen finner tjenesten i FMR både spennende og meningsfullt. Han kan heller ikke tenke seg å tjenestegjøre noe annet sted, ikke en gang i Norbatt! sier han. I likhet med sine kolleger synes han det er veldig viktig å få anledning å trene med avdelingens våpen med regelmessige mellomrom.

– Vi bygger opp en viss spenning over tid og skytingen med egne og avdelingens våpen gir en god følelse, selv er jeg skytter på en Panhard, sier Simonsen.

Menig Eidsmo (22) kommer fra Trondheim. Han var rett og slett arbeidsledig og synes derfor at en tur med FN til Sør-Libanon kunne være på sin plass.

Han gjorde flere forsøk overfor FDI 4 for å finne ut hvor han skulle tjenestegjøre, men ble ikke særlig klok av disse fremstøtene.

– Jeg trives utmerket her. Spesielt godt liker jeg at vi kommer rundt på alle posisjoner i alle bataljoner. Det er viktig å bli kjent over alt, dessuten er det viktig at vi viser oss frem, sier Eidsmo.

– Vi skal rykke ut når noe skjer, derfor er det viktig å ha vært rundt og derfor er det viktig at vi også har nok våpen.

Begge to har vært en del rundt på fritiden, både på 60 timer og leave. Det er blitt både Eilat og Tel Aviv. De er skjønt enige om at miljøet i FMR er godt og ingen av dem avviser tanken på at de kan komme tilbake en dag.....

FMR har en imponerende kjøretøypark. Her er et lite utsnitt. (Foto: R. Kristiansen)

Menig Eidsmo (t.v.) og menig Simonsen trives begge godt i FMR-miljøet.

(Foto: R. Kristiansen)

Patrulje på dagtid

Av kaptein Rolf Kristiansen

Hver eneste natt går det et tredvetalls patruljer i Norbatt AO. De er en vesentlig del av det system som skal forhindre infiltratører i å bevege seg gjennom Norbatt AO eller forhindre andre i å etablere seg permanent i området.

Patruljene gjennomføres med hunder

og de går hver eneste natt hele året. Høytidsdager som 17. mai og julaften er ingen unntak.

Det knytter seg stor interesse til dette arbeidet, og når pressefolk er på besøk er det ganske populært i å vise frem hva en patrulje innebærer. For kort tid tilbake ble en demonstrasjon av en slik

patrulje vist besøkende pressefolk. Men tilstede var det også atskillige svenske ingeniørsoldater og sanitetspersonell som drev minerydding i Norbatt AO. Vi ble alle til del en glimrende demonstrasjon under ledelse av sjef KpA, major Enberget og patruljefører, fenrik Holand.

Fenrik Holand i ferd med ransaking av en "infiltratør". Det presiseres at "infiltratøren" tilhører lokalbefolkningen og at situasjonen er arrangert.

(Foto: R. Kristiansen)

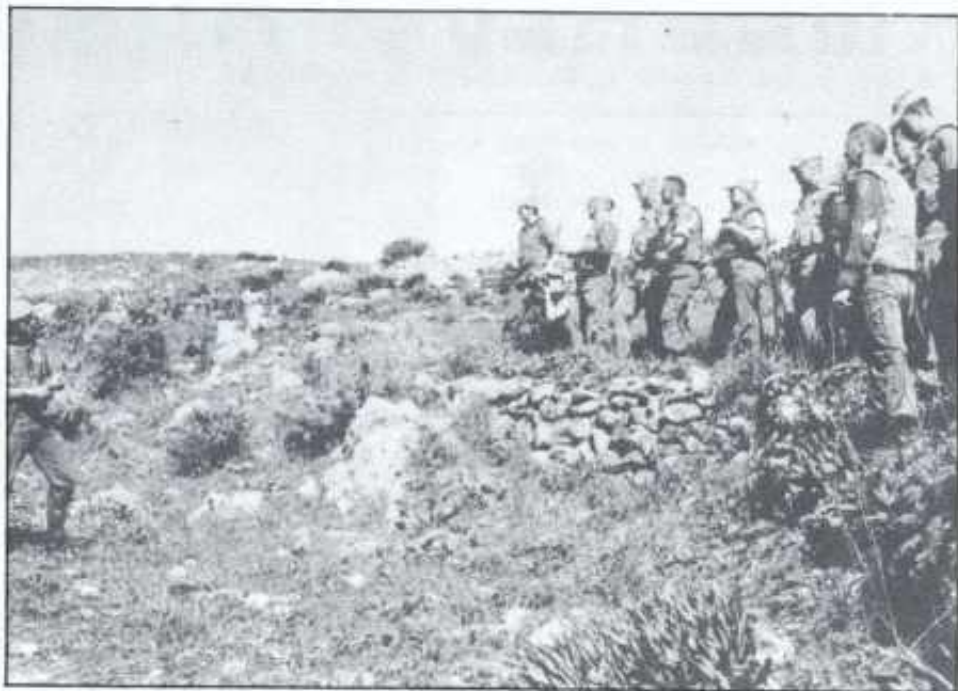
Hunden passer godt på at ingen av "infiltratørene" stikker av mens ransakingen pågår. Det presiseres at bildet er arrangert.

(Foto: R. Kristiansen)

Opplegget var slik det pleier å være: En patrulje har gått ned i en såkalt ambush – eller bakhold. Man kan ligge rolig i timesvis og bare vente. Plutselig kommer en patrulje. De anropes og det blir tilkjennegitt at de må legge ned våpen fordi de er stanset av FN-personell i et område som kontrolleres av FN.

Major Enberget forteller at noen ganger forsøker de å stikke av, hvis muligheten byr seg. Men som regel skjer ikke dette, særlig fordi de fleste infiltratørgrupper man kjenner til har stående ordre fra sine overordnede om å legge ned våpen når de blir stoppet av FN-personell.

Etter anholdelsen blir infiltratørene ransaket, avvæpnet og bragt med til nærmeste FN-posisjon for avhør. Deretter fratas de all ammunisjon og alt sprengstoff, utstyres med mat og slippes i all hemmelighet ut på et ukjent sted.

Major Enberget (t.v.) hadde ingen vanskeligheter med å få stor oppmerksomhet fra pressefolk og svenske gjester.

(Foto: R. Kristiansen)

Et møte mellom en general og en soldat... Erik Lund fra KPST/KP A var en av dem som fikk UNIFIL - medaljen under utdelingen 21 mars. (Foto: D. Kessel)

MEDALJEPARADE I TÅKE OG SØLE

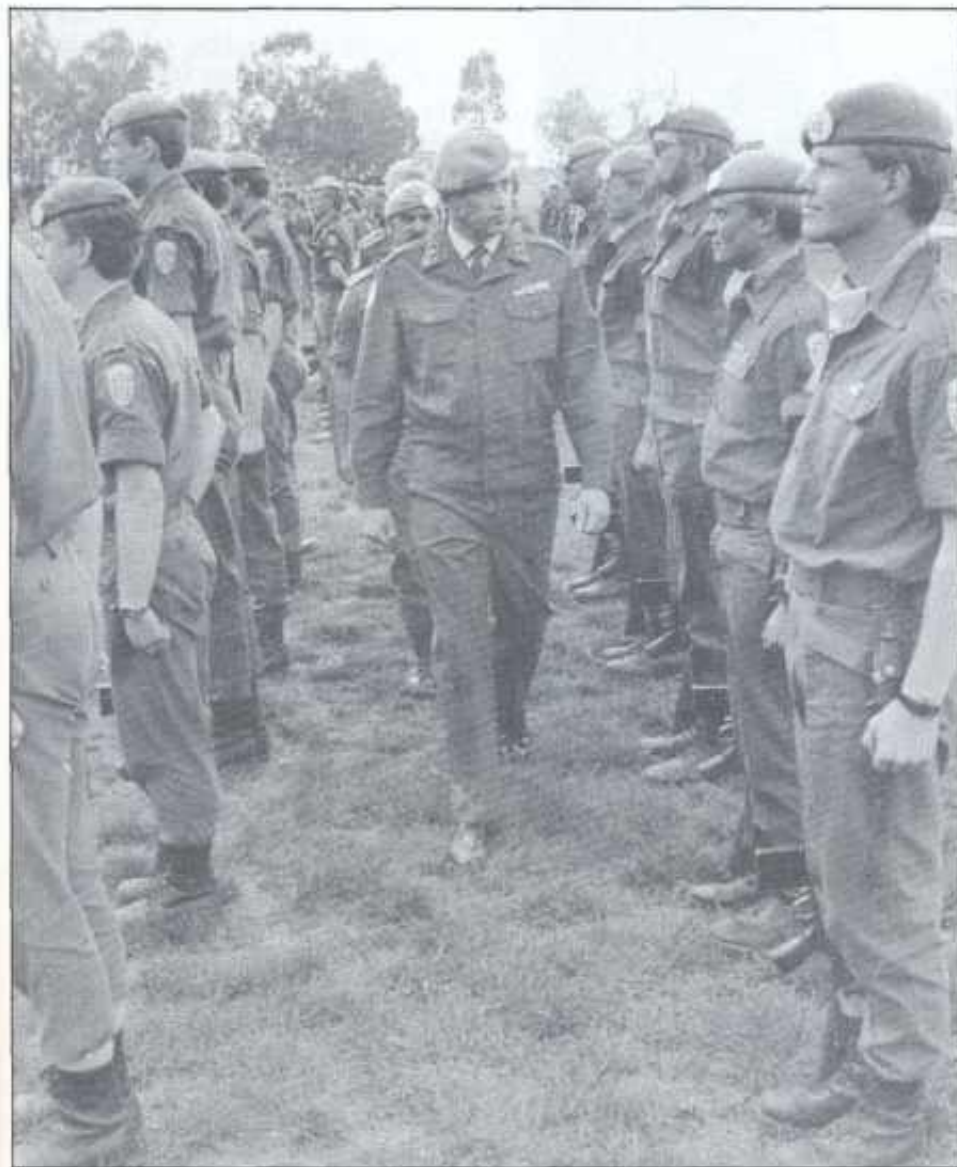

Under høytideligheten i forbindelse med medaljeutdelingen var flaggborgens parade et av innslagene.

(Foto: D. Kessel)

Så ble det da medaljeparade til slutt... Etter 18 dagers utsettelse var det endelig klart for utdeling av UNIFIL-medaljer. Og i og med at det ble seinere på året enn planlagt, skulle man jo tro at det ble tørre og fine forhold å ha denne seremonien under, men det slo ikke til... Det regnet ikke, men det er unektelig litt av et syn å se sølespruten stå, når "de utvalgte" går opp i rett.

Force Commander, general Gustav Hägglund fra Finland, under inspeksjon av den norske paraden. (Foto: D. Kessel)

"And from all of us here; a very peaceful afternoon..." Løytnant Reidar Stordahl (mannen med Ray-Ban solbriller) var speaker under medaljeutdelingen, mens velferdsoffiser, kaptein Arne Holtet, holdt ordren på hvilke kassetter som skulle spilles når.

(Foto: D. Kessel)

Den halvårlige medaljeparaden er blitt en tradisjon der også sivile ledere fra hele Norbatt AO deltar. Mouhktarer og borgermestere møtte opp, i tillegg til religiøse ledere og representanter for politiet. Som vanlig var det Force Commander, general Gustav Hägglund som delte ut medaljene, og i sin tale understreket han at Norbatt nyter stor respekt for sin måte å løse oppdraget på. Nattpatroljer, hundepatroljer, portforbud og geografisk isolasjon er noe som særpreger Norbatt i forhold til de andre deltakerne i UNIFIL, og avdelingen har all grunn til å være fornøyd med innsatsen så langt, sa Hägglund.

Under lunchen etterpå viste kjøkkenet i Saqi seg fra sin beste side – som vanlig. Flere av gutta hadde jobbet til lang på natt for å forberede bordsetting i to omganger. Nok en gang fikk vi en lunch som kunne måle seg med et fem stjerners hotell.

Medaljeutdelingen fikk bra mediadekning. Middle East Television, som sender over hele Midt-Østen, var til stede, og arrangementet kom med som innslag nr. 4 i nyhetene samme kveld.

EVENTYRLYST

Korporal Benjaminsen tar i et tak der det trengs. Her i ferd med å rydde i 4-3 HQ.

(Foto: R. Kristiansen)

Av kaptein Rolf Kristiansen

Korporal Benjaminsen (25) kommer fra Ringvassøy i Nord-Norge. Han er rekap fra kontigent XIX og har i alt vært i Norbatt i tre kontigenter. Han har vært sjåfør og kokk og nå er han nestlagfører vaktlag.

På spørsmål om hva som fikk ham til å dra nedover første gang svarer han:

— Til å begynne med var det nok eventyrlyst, deretter ville jeg tilbake til et godt miljø, men rekapen må jeg nok innrømme er et økonomisk spørsmål i stor grad. Men det er klart; hvis ikke arbeidet hadde vært ok så hadde jeg nok ikke søkt rekap. Jeg har jobbet i vaktlaget og det har gitt meg mye, særlig når jeg fikk være med å ta infiltratorer, da synes jeg jobben ble meningsfylt. Jeg synes også at vi gjør en god jobb her nede. Patruljetjenesten liker jeg best, sier Benjaminsen (Men han lager fortsatt god mat, skyter major Olsen inn).

Hver søndagsmorgen lager Benjaminsen omelett til alle — også til eventuelle gjester.

— Har du fått sett deg om noe her nede?

— Ja, i forrige kontigent var jeg bl.a. på utveksling i Naqoura. Dessuten har det blitt 60 timer til Tel Aviv og jeg har vært hjemme i Norge på leave. I tillegg har jeg fått med meg en "bibeltur". Jeg likte den godt, mye fin historie der, ikke bare religion. Jeg har også vært på tur til Eilat, og kan vel nesten si at jeg har vært hele Israel på kryss og tvers.

og godt miljø fikk oss til Libanon

— Kan du tenke deg å komme tilbake hit?

— Ja, men da må det bli som befal. Det er alt for dårlig betalt for korporaler og menige her nede!

Korporal Norvik (22) er overkock og kommer fra Frosta i Nord-Trøndelag. Han kom direkte fra førstegangstjeneste i Luftforsvaret (Sørreisa) og ned til Libanon. Han er nesten sjokkert selv over plutselig å kunne konstatere at han snart har vært inne i Forsvaret i to år sammenhengende!

— Jeg hadde ikke noen jobb å gå til og sendte inn en søknad ikke minst på grunn av eventyrlyst. Hadde lyst til å gjøre noe annet og jeg var allerede utdannet kokk med fagbrev (den eneste i sitt kompani).

— Hvorfor søkte du rekap?

— Av de samme grunnene som jeg kom hit ned, men det ligger selvfølgelig mye penger i en rekap. Jeg hadde heller ikke lyst å reise til vinteren hjemme.

— Hvordan vil du sammenligne tjenesten her nede med førstegangstjenesten?

— I mitt yrke kan jeg trygt si at det er helt forskjellig. Du må improvisere mye mere her. Dessuten er halvparten av utstyret meget nedslitt. Men utover det synes jeg at det miljømessig er et mye bedre forhold mellom befal og menige her. Vi stiller godt opp for hverandre synes jeg. Det går ikke an å gå rundt og sjefe her nede!

— Hva synes du eller som tjenesten og tilværelsen?

— Fint! Når det smeller som verst sitter vi på taket og spiser kjeks og drikker champis!

Korporal Norvik er overkock. Når vi var på besøk var han i ferd med å bake loff til reke-partyet i 4-8 lagsleir.
(Foto: R. Kristiansen)

Irishbatt (korte bukser) og NorMaintCoy i aksjon. Irene i angrep.

(Foto: O. Torvik)

FOTBALLTURNERING

I NORMAINTCOY

NORBATTs lag ser noe betuttet ut. Det hadde de kanskje grunn til også når man ser på resultatlisten fra turneringen.

(Foto: O. Torvik)

Av fenrik Olav Thorvik

4-6 mars inviterte NMC til fotballturnering i TIBNIN.

Denne var ment som en generalprøve før UNIFIL – mesterskapet, slik at lagene fikk følt hverandre på tennene og en mulighet til å prøve spillere og samspille et lag.

Følgende avdelinger stilte lag: Irishbatt, Swedlog, SwedEngCoy, Norbatt og NorMaintCoy.

Ettersom turneringen skred fram viste det seg raskt at enkelte av lagene var kommet lengre i sine treningsforberedelser enn andre.

Tre lag skilte seg ut positivt, og var jevnbyrdige i poeng nå de tre siste

kampene sto igjen: SwedEngCoy, Irishbatt og NorMaintCoy hadde alle 6 poeng.

SwedEngCoy slo Norbatt 6-1, NMC spilte uavgjort mot Irishbatt 5-5, (forøvrig det eneste laget som tok poeng fra irene) og i siste og avgjørende kamp, som var uhyre spennende til siste sekund, vant Irishbatt over SwedEngCoy 5-6.

Denne kampen bestemte rekkefølgen for de tre beste lagene.

NorMaintCoy takker alle lag for en fin fotballhelg og ser fram til neste møte under UNFIIL-mesterskapet i fotball.

RESULTATER:

SwedEngCoy – NorMaintCoy	4-2
Irishbatt – Swedlog	12-6
Norbatt – NorMaintCoy	0-7
Swedlog – Norbatt	6-10
NorMaintCoy – Swedlog	7-2
Irishbatt – Norbatt	9-1
SwedEngCoy – Swedlog	9-0
SwedEngCoy – Norbatt	6-1
NorMaintCoy – Irishbatt	5-5
SwedEngCoy – Irishbatt	5-6

TABELL:

Irishbatt	4	3-1-0	32-17	10
SwedEngCoy	4	3-0-1	24-9	9
NorMaintCoy	4	2-1-1	21-11	7
Norbatt	4	1-0-3	12-28	3
Swedlog	4	0-0-4	14-38	0

DE GAMLE ER ELDST-

Selv om de eldste gjorde en god innsats i NORBATTs infanteriløp, så var de yngre godt med. Her er det 2. plass ved fenrik Brandser. I bakgrunnen står i-off, løytnant Randi Beate Nordby. Premiene ble overrakt av NK NORBATT og fungerende sjef, oberstløytnant Helge Torgalsbøen.

(Foto: R. Kristiansen)

Og BEST!

Av kaptein Rolf Kristiansen

Major Øystein Paulsen, sjef stabskompaniet, knuste all mostand da Norbatt forleden arrangerte sitt mesterskap i feltløp. Riktignok hadde vi "coming men" både på 2. og 3. plass ved henholdsvis fenrik Brandser, (ass. paymaster) og Mæhlum hakk i hæl på 3. plass. Men så på 4. plass kommer nok en "old timer", nemlig major Svein Sæther, S-4. I samme draget må vi også ta med løytnant Jan Venstad. (PA), som gjorde en meget respektabel innsats. Det er nok ikke mange rundt 50 år i Norbatt (eller UNIFIL for den saks skyld) som holder følge med

lærer'n fra Hamar når han begynner å hive innpå køl! Venstad vant da selvfølgelig også eldste klasse.

Såvidt vites klarte alle de tolv deltakerne merket. Et lite skår i gleden var det imidlertid at så få tok seg tid til å stille opp. Vi får håpe at det var flere som hadde samme grunn som PIO, nemlig at grunnlagstreningen er for dårlig. Da er det ikke særlig moro å slite seg gjennom et feltløp. For de som ikke vet det, så er feltløp vanligvis et løp i feltantrekk (Indian bush) og våpen. Løypa er 10-12 km lang og underveis skal man utføre meldingstjeneste, observasjon, avstandsbe-

dømmelse og skyting. Man får tillegg i tid på alle disipliner etter som hvor mange bom man har eller hvor mye man feilbedømmer avstand osv.

Paulsen gjennomførte på den meget sterke tiden 1.36.16, mens løpstiden var på 1.27 — altså ikke mye tillegg der i gården.

Brandser fikk tiden 1.53.25 og Mæhlum 1.53.52. Det er imidlertid synd at flere av våre beste, deriblant Paulsen, er på leave når UNIFIL-mesterskapet i denne disiplinen avvikles i april — i samme løype. Men man kan være viss på at vi skal sammenligne tidene i UNIFIL-mesterskapet med tidene fra vårt eget mesterskap!

Spenningen var til å ta og føle på før start.

(Foto: R. Kristiansen)

- JEG VAR IKKE FERDIG MED LIBANON

Av kaptein Rolf Kristiansen

Elenor Granheim (35), opprinnelig fra Mo i Rana, men nå bosatt i Oslo, er utdannet spesialsykepleier i operasjonssykepleie og har arbeidet ved Aker sykehus i Oslo siden 1977.

— Hvorfor reiste du hit til Sør — Libanon?

— Elenor synes spørsmålet er vanskelig å svare på — og det er nok det for de fleste. Men hun forteller at hun var nedover i kontingent 16, og avklarte egentlig dette spørsmålet den gang.

— Nå ville jeg tilbake fordi jeg bare var nede i en kontingent forrige gang og synes egentlig at jeg ikke var helt ferdig med Libanon.

— Synes du det er en noen forskjell å arbeide her nå sammenlignet med forrige gang du var her?

— Denne gangen var jeg kjent i arbeidssituasjonen. Det har nok gjort det enklere å arbeide her denne gangen. Jeg var kjent med situasjoner og rutiner.

— Hva har vært de største utfordringene mens du har jobbet her nede?

— Det er en grunnleggende regel for sykepleien og det er at ingen oppgave er mindre eller større enn en annen. Dog kan jeg si at faglig sett møter man

kanskje ikke utfordringer daglig her nede. På den annen side er det mange forskjellige oppgaver som er både lærerike og utfordrende. En av forskjellene her nede sammenliknet med forholdene hjemme er at vi her hele tiden skal være beredt til å ta i mot skadede. Det er ikke snakk om planlagte operasjoner slik det av og til er hjemme. Det kreves god bakgrunn og erfaring for å klare dette. Derfor er alle sykepleiere som kommer hit til Ebel es Saqi spesialutdannet, sier Elenor.

— Kan du si litt om tiden du har vært her nede, litt generelt?

— Jeg har vært her nede en sommer og snart to vintre. Jeg har fått med meg naturen, blomstring, regntid og alle forandringer i naturen. Jeg har opplevd fredelige dager, ulykker og stor aktivitet ved frontene. Det har vært en del episoder og jeg må innrømme at jeg nok godt kunne ha vært en del av dem foruten.

— Over til noe hyggeligere. Har du fått oppleve noe av Midt-Østen?

— Jeg har vært mye i Israel, blant annet i embeds medfør. Men jeg skal ha en tur til Syria og Jordan. Jeg synes at når man er her nede så må man benytte anledningen.

— Hva med konflikten her nede.

Forstår du noe mere nå enn da du kom hit første gang?

— Jeg har nok fått bedre forståelse og innsikt i konflikten. Man lærer en masse, men jeg vil ikke påstå at jeg av den grunn er i stand til å se noen løsninger. Til det er situasjonen her nede for komplisert — i alle fall foreløpig.

— Har det vært en fin tid her nede?

— Ja. Riktignok kan det til tider være slitsomt at man bor så tett. Men det overskygges av all den fine kontakten. Du møter mange her nede og vi har tid til å ta oss av hverandre. Det blir som i ei lita bygd.

Desuten — det du ser og opplever av fattigdom og elendighet i et land som dette gir grunn til ettertanke — særlig når man leser norske aviser og ser hva man er opptatt av hjemme i Norge!

— Har du noen gang reflektert over hvordan det er å være kvinne her nede?

— Aldri! Svaret kommer kontant.

— Det er et fenomen man aldri gubler over. Vi som er jenter her nede har aldri diskutert dette spørsmålet. Det er for det meste dere menn som gjør det! Jeg vil nesten si at spørsmålet ikke er aktuelt. Vi jobber sammen, kvinner og menn, og det har aldri kommet frem noe som har aktualisert denne spørsmålsstillingen, sier Elenor til slutt.

VETERANKOKK

FRODE

Av
kaptein
Rolf
Kristiansen

Frode Aronsen (33), kommer fra Kristiansund. Han er utdannet servitør med fagbrev, hotellhøgskole og med læretid på restaurant Caravelle på Fornebu flyplass i Oslo. Han har vekselvis arbeidet i den hjemlige (og utlendige) hotell-og restaurantbransje og i Norbatt i de siste ti årene. Han har arbeidet på hotell Carlton i Tel Aviv med ansvar for restaurantdrift og har hoteldriftskurs fra Voss. Hotell Europa og Grand Hotell, begge i Oslo, står også på Frodes merittliste – og innimellom har han hele tiden vært nede i Norbatt en tur. Han kom hit i kontingent I og har siden vært her i IV, V, XV, XIX og XX, med tjeneste både på kokk og proviant-siden. Er det noen som fortjener betegnelsen både veteran og kokk her nede så er det ham!

Men ikke bare det, Frode kan så uendelig mye mer enn det å diske opp

allverdens god mat og varte opp spesielt innbudte gjester. Han kan radio også. Det er ganske mange "stive ører" i Norbatt AO (og utenfor!) når Frode er på luften med sine flanerier og sin voldsomme spennvidde i musikk. En liten forkjærlighet for gammelpop aner vi, men det er det mange som har!

– Hva fikk deg til å dra hit ned første gang?

– Til å begynne med var det nok sikkert eventyrlyst. Etter førstegangstjeneste på Høybuktnoen i Finnmark skrev jeg FN-kontrakt i februar 1975 – og i slutten av mars møtte jeg Libanon for første gang. I kontingent IV, altså min neste kontingent, var jeg nysgjerrig. Jeg ville se hvorledes det var blitt. Jeg reiste også til kontingent XV for å se hvordan det sto til og dessuten ønsket jeg litt avveksling fra arbeidet hjemme. Det var spesielt å komme hit tilbake i kontingent XV. Det var en del av sivilbefolkningen som kjente meg igjen – det synes jeg var artig. Det ble mange middagsinvitasjoner. – Og, til å begynne med hørte vi aldri uttrykk som: "helvetes jalla!" Det er det befalet i senere kontingenter som må ta ansvar for, mener Aronsen.

– Kan du si litt om Saqi i 1978 og i

dag?

– Ebel es Saqi er blitt større. Det er blitt mye folk her. I kontingent I var det omtrent ikke et menneske her. Vi kom jo ikke egentlig hit "først". Det var litt lenger ned i "dalen" – gamle CP Dovre, nærmere El Kham. Veksten her tar jeg som et klart tegn på at FN og Norbatt har en misjon!

– Jeg husker den første tiden på Dovre godt. IDF (Israel Defence Forces) kom – og vi var klare til å forsvare oss. Men så kom ordren om å trekke ut. Vi lå i høyeste beredskap på CP Dovre. Det var så vidt vi fikk lov til å ta av støvlene! Så bar det opp til Rachaya el Foukhar og så ned til Ebel es Saqi igjen. Det var bare å grave nærforsvarstillinger og så opp med 16-mannstelt.

Som kokker hadde vi en stri tørn. Vi brukte de velkjente bensin-brennerne å koke på. Vi jobbet i ett sett fra morgen til kveld. Men det var en sammensveiset kontingent. Jeg kan ikke huske noen kontingent som har vært så sammensveiset, sier Aronsen og blir fjern i blikket.

– Menig eller major. Det spilte ingen rolle. Det var en hard tid på mange måter, men det var nok den beste

liker seg godt på kjøkken og i radio

kontigenten jeg har vært i!

Vi bodde trangt, og dagens soldater må ikke snakke til meg om utstyr! Det meste gikk på tålmodighet. Heldigvis hadde en god del av oss vært på FN-rep. Vi visste hvordan det ville bli. Noe surmuling var det vel den gang også og noen hadde hjemlengsel dengang som nå. Det var en slags stilltiende forståelse for dette. Vi kunne vel bli litt hissig, sier Aronsen og blåser ut røykskyer på ettertenksomt vis.

— Jeg var overkokk og hadde mye å gjøre med daværende kaptein Knut Bøkmann Teige. Fin kar. Men det var mye annet bra befal også. Husker selvfølgelig sjefen, daværende oberst Ole Rønning godt. Han var av dem som kom innom i Tall Quesi og tok en kaffekopp — uanmeldt!

Kontigent I kom igjennom Mar-jayoun. Det ble kastet blomster og viftet med palmer. Aronsen og hans medsoldater ble tatt imot som helter. Ikke lenge etterpå ropte de samme menneskene: Norway go home!

— Jeg skjønner ikke hvem de trodde vi var. De må ha trodd at vi var korsfarere! sier Aronsen med et stort smil.

Dramatiske episoder var det dengang

som nå — og det skal ikke mye fantasi til for å skjønne at det nok var noe mer "tett" enn det er i dag.

— Jeg hadde "englevakt" en gang. Jeg sto i kjøkkenet som vanlig og fire feltbrennere støyte ganske bra. To mann på utsiden av teltet kastet seg plutselig ned. Jeg skjønte ingen ting før skuddene plutselig slo ned rett bak kjelene mine, 10-20 centimeter. Skal si at jeg skrubbet nesa fort nedi jeg også!

Aronsen fortsetter:

— Jeg husker at vi pleide å sitte i et spesielt telt hver eneste kveld. Kortstokken var eneste velferdstilbudet. En kveld byttet vi telt, jeg husker ikke hvorfor, men vi byttet i alle fall telt. Den kvelden flerret en RPG-7 opp teltet (RPG 7 er et østeuropeisk anti-panservåpen).

Aronsen husker også at innkjørselen til Saqi var annerledes enn i dag. De tråkket en sti til postkontoret og den brukte de i fire måneder.

— En dag kom det fem sivile gående opp til postkontoret. Fire av den tråkket på miner og landet omtrent som "gulasj"! Vi hadde et utrolig hell, sier Aronsen og blir alvorlig.

Aronsen kan fortelle i det uendelige: Ved 4-2 Bravo CP (en av

inn/utkjørselene til Saqi) så vi plastikkminer (personell) helt oppe i dagen. Etter en 4-5 måneder så vi også stridsvognminer. Disse fikk vi tatt nærmere i øyensyn. Da så vi at tennerene satt opp ned!

— Vi hadde nok mye flaks, ja, gjentar Aronsen. Vi ble skutt mot annenhver dag fra høydedraget rett over Rachaya (Tall Sneiber), men ingen ble heldigvis truffet.

Slik kan Aronsen fortsette. Episode etter episode i kontigent etter kontigent. Han har transportert mat fra Chtaura via Bekaadalen, blitt truet med Kalashnikov rett opp i ansiktet av syrere som knapt var ute av puberteten — og han kan fortelle at 4-26 CP, Kaukaba, også var et "uroilig" hjørne i kontigent XV.

— Foruten at jeg tror på vår misjon her nede så må jeg si at noe av det mest positive med FN-tjenesten er at man har blitt kjent med folk fra hele verden: Fiji, Nepal, Ghana. Jeg har fått skjørt i avskjedsgave fra en Fijianer og Gurkha-hatt av en nepaleser og jeg var på utveksling i Swedlog i Naqoura. Dessuten er jeg jo blitt kjent med folk fra hele Norge her nede i Sør-Libanon, avslutter Aronsen.

Menig Olsen, mek. tropp/KpA (t.v.), slo til på de siste metrene. Kanskje litt bittert for Kjøpsvik tr. 1/KpA. Men gode venner er de selvfølgelig likevel.

(Foto: R. Kristiansen)

Meken avgjorde på målstreken

Av kaptein Rolf Kristiansen

Menig Olsen fra Mek, troppen/KpA slo så vidt det var menig Kjøpsvik i en spennende og knallhard finish i Hebariye-stafetten som ble avviklet søndag 13. mars. Olsen greide å dra seg foran med en snau meter rett før målpassering.

Tredjeplassen gikk til tropp 3/KpB, 4. plass til Kp.stab St/kp, sanitets-troppen tok femte og bataljonsstaben 6. plass.

Det var imidlertid sersjant Glorud fra Kp.stab/St.kp. som ledet ut fra start på 1. etappe, fulgt av Gjertsen fra 1. tropp/KpA og med Neverdal og Johansen fra mek knivende om tredjeplass.

Det var også Glorud som ledet ved første veksling og kunne sende Reppe avgårde på 2. etappe. Reppe føk ut som en kanon – han oppviste en takt som mang en sprinter av norsk landslagsklasse ville måpet over. (Men så ble han da også rocke-mester på rekruttskolen!) Schjenken bragte 1. tropp/KpA opp i ledelsen, Reppe hadde

nok gått noe hardt ut og bakfra kom Schrøder fra mek.

Men naturen er lunefull – rundt en sving braste løperne inn i en flokk med kuer og et par mann var faktisk "nedi med hånden" – som Knut Bjørnsen ville sagt det på skøytespråket.

Schrøder gjorde jobben bakfra og Gulliksen fra mek. – nettopp hjemvendt fra oppladning (eller var det utladning?) i Thailand – ledet. Men så kom Amdam fra 1. tropp/KpA.....

Amdam begynte å dra i fra og kunne sende Midtun avgårde som førstemann på 4. etappe, Mekens fenrik Andersen lå rett bak, men inn mot 5. etappe, var avstanden blitt større og Nyberget fra 1. tropp/KpA kunne legge i vei med en stor ledelse foran mektroppens fenrik Olsen. Nå var det imidlertid Olsens tur – han tok enormt innpå. På 6. etappe gikk Bolle, fortsatt 1. tropp/KpA først ut, Fenrik Sperstad fra mek. kom stadig nærmere..... Kjøpsvik, 1. tropp/KpA gikk først ut på den siste etappen, menig Olsen kom sakte, men sikkert opp i rygg, for så å slå til definitivt på de aller siste metrene!

Deltagerne kjøres ut til de forskjellige etappene.

(Foto: R. Kristiansen)

Kp-sjef med

Major Olsen tilbringer mye av sin tjenestetid med å være rundt hos sine mannskaper. Her er han på besøk i El Ferdiss som nylig har fått et restauranttilbud til mannskapene. Navnet turde være kjent for mange; "Ridderhallen"! Her sitter menig Bruksås (t.v.) og menig Wolla. Major Olsen i front.

(Foto: R. Kristianes)

rekap i Bravo

Av kaptein Rolf Kristiansen

Major Bjørn Ivar Olsen (42), opprinnelig fra Notodden, og i Norge hovedinstruktør på HV-skolen på Torpo i Hallingdalen, er den eneste av kompanisjefene fra kontigent XX som fortsetter i kontigent XXI i samme jobb han startet med.

Major Olsen, kalt BIO blant venner, er en habil håndballspiller og er kjent for å arrangere fester med stil oppe i sin "Krukkeby". Det er ingen tvil om at BIO er "konge" i sin krukkeby. Et lite slag rundt i gatene i Rachaiya el Foukhar bringer fort på det rene at vi har med en populær mann å gjøre – men det gjelder selvfølgelig ikke bare ham – i aller høyeste grad også alle gutta i 4-11 HQ.

– Jeg har lært mye om Libanon, sier major Olsen på spørsmål om han kan summere opp litt av inntrykkene så langt.

Selv reiste han ned fordi han hadde hørt så mange av sine kolleger snakke om tjenesten i Sør-Libanon. Han var også nysgjerrig. Dessuten fikk han tilslag etter søknad på kompanisjefstilling – og det var han meget interessert i. Hjemme i Norge hadde han hittil "bare" vært kp. sjef på rep. Nå kunne han fullføre sin "kompanisjefutdannelse" med å få et feltkompani i Sør-Libanon. Han måtte igjennom flere søknadsrunder. Tidligere var det hans hjemmeavdeling som nektet å gi slipp på en av sine beste instruktører (dette vet nemlig PIO).

Olsen er en ærlig sjel og sier at han selvfølgelig har det økonomiske aspektet i tankene når han nå har søkt og fått rekap.

– Hva skiller i det vesentligste tjenesten her nede fra tjenesten hjemme i Norge?

– Alt. Hjemme er det f. eks. vesentlig ikke å bli sett når man øver i felt. Her nede er det faktisk motsatt. Vi skal både synes og høres til tider. Et annet vesentlig moment er at her er det alvor fra A til Å. Vi opererer med skarp ammunisjon og i så måte er jeg glad for min erfaring som stasjonssjef på Svanvik grensestasjon (GSV). Situasjonen som posisjonssjef der er meget lik jobben som posisjonssjef her nede. Dermed har jeg allerede "gratis" forståelse for og innsikt i arbeidet til mine posisjonssjefer.

Men det er også andre forhold som er vesentlige her nede. Man kan ikke bevege seg hvor som helst. Vi har minefare flere steder – noe vi dessverre har smertelig erfart. Dessuten finnes det en mengde blindgjengere av forskjellige slag – alt fra clusterbomber til store artillerigranater.

En vesentlig forskjell er det også at her er det vel så ofte soldaten som på stedet som må ta en avgjørelse – en avgjørelse som kan gjelde liv eller død enten han står på CP eller går patrulje. Dessuten er det omtrent ikke forskjell på befal og mannskaper. Graden har selvfølgelig en viss betydning for hvilke avgjørelser som kan tas av og til, men ellers betyr stjerner og slittekanter for

meg som for deg ansvar overfor mannskapene! (Godt sagt, Olsen!).

– Det er en fin stemning, en fin korpsånd her nede. Det er klart at det kan bli litt surmuling og egling en gang i blant. Det er helt naturlig. Folk bor trangt, det regner ofte og mye, det er gjørme over alt. Det er klart sånt tar på når det i tillegg blir lite med søvn fordi noen er på leave. Nå har jeg inntrykk av at de fleste har vært leie en periode, men humøret er på vei opp. Bedre vær har vi hatt og skuffelsen for dem som ikke har fått rekap er i ferd med å gå over.

– Et uungåelig spørsmål: Hvordan er forholdet til sivilbefolkningen?

– Alldeles utmerket, både her i Chebaa, El Ferdiss, Hebariye og Kfar Hamam. Det formelig raser inn med invitasjoner til te, lunsj og middag til mannskapene.

I tillegg hjelper vi til med medisinsk behandling. Vi arrangerte flere julefester med 50-60 unger både her i Rachaiya og i Kfar Hamam. Nå har man via humanitærkomiteen også startet opp med engelskundervisning for barna i Kfar Hamam. Dessuten har vi for humanitærmidler bygget et større kloakkanlegg i Kfar Hamam, sier Olsen.

En annen ting som også er gunstig, er at når folk finner sprenglegemer, så sier de fra til oss og vi gjør noe med det med en gang.

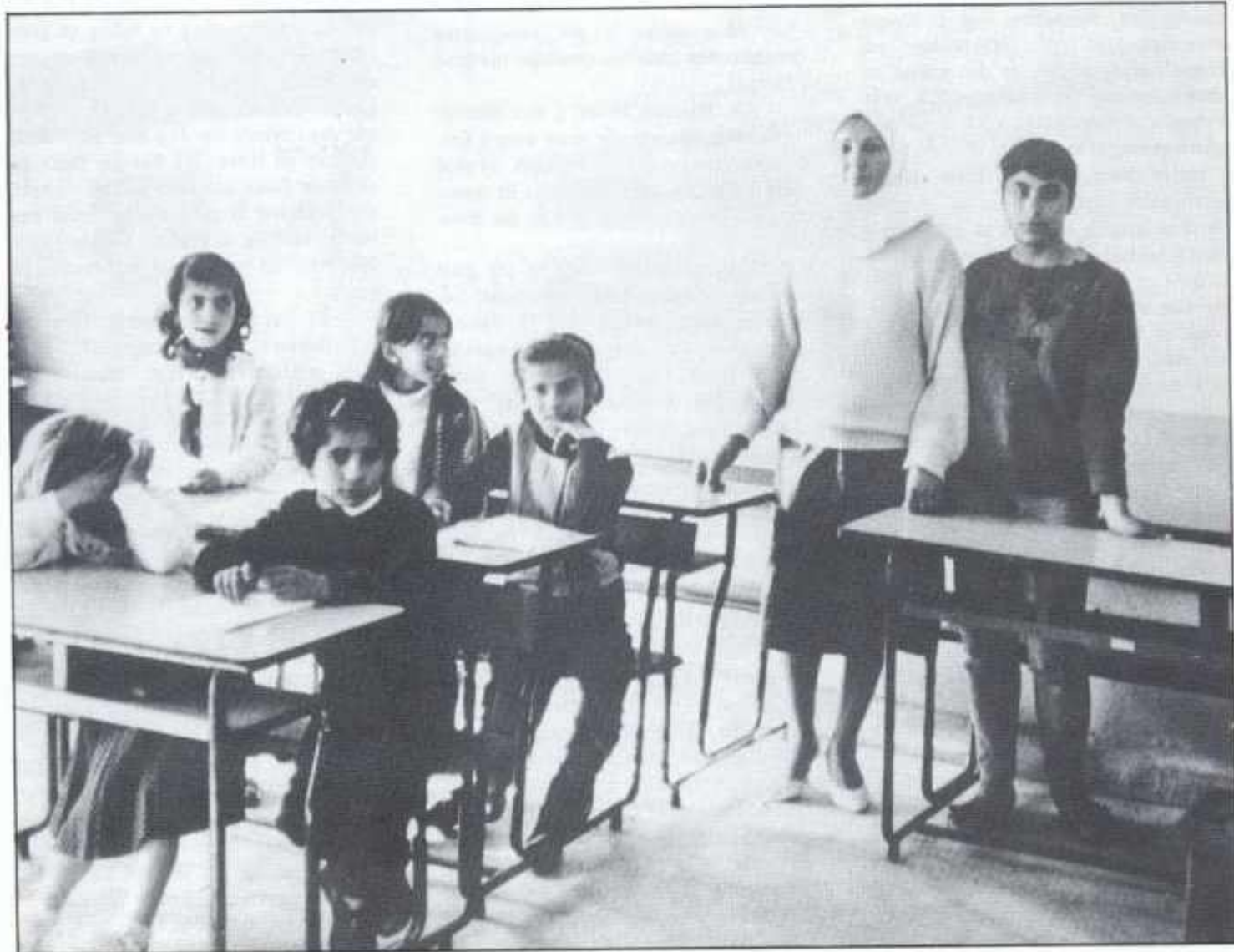
På grunn av det jeg her har nevnt, sammen med vår militære aktivitet, er jeg ikke i tvil om at vi har noe å gjøre her nede!

Engelskkurs i Kfar Hamam

Vi har hørt om mye som er gjort for humanitære midler i Norbatt AO. Mens en del av humanitærarbeidet, f. eks. julerefester for barn, drives for «egen regning» – drives mange andre tiltak av midler fra andre departementer enn Forsvarsdepartementet. Tidligere har man bygget et kloakkanlegg i byen Kfar Hamam (KpB). Nå er man imidlertid i gang med engelskkurs for UD-midler. Det er også planer om å starte opp et tilsvarende kurs i Rachaiya. Her er en del av elevene på plass i Kfar Hamam, sammen med sin lærerinne (i skjørt).

(Foto: R. Kristiansen)

De skjulte tjenester

Menig Evensen (sittende) styrer veksleren (sentralbordet) i KpB. Stående bak korporal Grant. Legg merke til kjenningsplakaten over israelske fly, kjøretøy, våpen og distinksjoner som henger på veggen i bakgrunnen. (Foto: R. Kristiansen)

Av kaptein Rolf Kristiansen

I alle kompaniene i Norbatt finnes det "skjulte" tjenester. Ikke slik å forstå at det bedrives virksomhet som bare nøkkelpersonell kjenner til. Nei, alle vet om dem. Inne i hvert kompani sitter det folk i det som kalles KpOPS.

Det er kompanienes nervesentre, eller "hjerne". Her samles alle opplysninger om kompanienes gjøremål, enten de er av stabsmessing eller operativ karakter.

Kompanienes samband styres gjennom OPSen og alle patruljebevegelser og hendelser i den forbindelse kommer inn hit sammen med observasjoner og rapporter fra OPer og CPer.

Alle forstår at dette er en særdeles viktig brikke i en total helhetlig virksomhet ved kompaniene. Hvis det skjer et eller annet er det særdeles viktig at de som er på vakt i KpOPSene holder hodet kaldt. Her er det utrolig mye som skal sjekkes inn og ut – og ikke minst: Kp-sjef og andre skal alltid få oversikten ved en kontakt med OPSen.

Oppfinnsomhet uten grenser

SUKSESS

MED

KATTEFELLE

Snekker Jon Pettersen fra STKP ved sin berømte oppfinnelse. "Kattefella på Martinhøyden" er blitt et begrep, og flere har spurt etter tegningen til fella. (Foto: D. Kessel)

Av fenrik Dag Kessel

Hva gjør man nå katteplagen blir for stor? Når det mjaues til alle døgnets tider, når mat forsvinner og det ligger kattermøkk overalt? Og hva gjør man når man ikke har lyst til å fyre løs inne i tettbebyggelsen? Da lager man en kattefelle. Jon Pettersen, en av Norbatts to snekkere, har fanget åtte katter i løpet av fem dager med en slik... eh... innretning, og interessen for fella er upåklagelig: Både nordmenn og libanesere har spurt etter tegningen for

oppfinnelsen, og fella er også blitt lånt bort. Resultatet ble blant annet at en mår havnet i fella.

Prinsippet er uhyre enkelt: I den ene enden av kassa er det gjennomsiktig glass. Når katten kommer inn fra den andre enden, som er åpen, tror den at det er mulig å gå gjennom. Før den kommer fram til maten, må den trå på en plate, som ved en viss vektbelastning utløser et lokk som faller ned bak katten.

Pettersen hevder at dette er en human metode, det er til og med luftehull

i fella... En gang gikk huskatten til de libanesiske naboene i fella. Heldigvis ble den gjenkjent før det var for sent.

I skrivende stund er 16 katter fanget og avlivet, og gutta på Martini-høyden i Ebel es Saqi er storfornøyd med at den verste katteplagen nå er over. Men trenger man ikke ihvertfall noen til å fange mus og rotter? — Joda, det er klart, men foreløpig er visst ikke det noe problem. Det er mer enn nok av katter igjen her i byen, sier Pettersen, som ser fram til at flere følger hans eksempel.

